

Warszawa, 09 czerwca 2021 r.

OS-WP-II.310.

DECYZJA NR 850/21/OS

Na podstawie art. 34 ust. 5 ustawy z dnia 6 marca 2018 r. Prawo przedsiębiorców (Dz. U. z 2021 r., poz. 162) przedstawiam

stanowisko

w którym interpretację, przedstawioną przez X, w kwestii dotyczącej niekwalifikowania liczników energii elektrycznej, stanowiących element instalacji, jako sprzętu elektrycznego i elektrycznego, zgodnie z przepisami ustawy z 11 września 2015 r. o zużytym sprzęcie elektrycznym i elektronicznym (Dz. U. z. 2020 r., poz. 1893), a tym samym rozstrzygnięcia, że spółka nie jest obowiązana do uiszczania opłaty produktowej oraz opłaty na publiczne kampanie edukacyjne – uznaję za prawidłową.

UZASADNIENIE

Pismem z 14 kwietnia 2021 r. (data wpływu – 23 kwietnia 2021 r.) X, zwana dalej Stroną, złożyła wniosek o wydanie interpretacji indywidualnej, co do zakresu i sposobu zastosowania przepisów, z których wynika obowiązek świadczenia daniny publicznej, w kwestii dotyczącej niekwalifikowania liczników energii elektrycznej, stanowiących element instalacji, jako sprzętu elektrycznego i elektrycznego, zgodnie z przepisami ustawy z 11 września 2015 r. o zużytym sprzęcie elektrycznym i elektronicznym (Dz. U. z. 2020 r., poz. 1893), zwanej dalej ustawą o sprzęcie lub Ustawą EE.

Pismem znak: OS-WP-II.310.8.2021.KK z 27 kwietnia 2021 r. wezwano Stronę, na podstawie art. 34 ust. 7 Prawo przedsiębiorców, do usunięcia braków poprzez uzupełnienie wniosku o opisanie stanu faktycznego w wyczerpujący sposób oraz wskazanie o jaką daninę publiczną chodzi. Strona złożyła osobiście uzupełnienie wniosku 13 maja 2021 r. wskazując, że chodzi o obowiązek uiszczania opłaty produktowej oraz opłaty na publiczne kampanie edukacyjne.

Stan faktyczny przedstawiony przez Stronę:

„X (Wnioskodawca) jest partnerem biznesowym dla zagranicznych producentów liczników energii elektrycznej (dalej „liczniki EE”). Jednym z producentów jest podmiot z Litwy, który swoje liczniki produkuje na terenie Litwy. Działanie X polega na współpracy z producentem w dostosowaniu liczników do wymogów Polskich Operatorów Sieci Dystrybucyjnej (OSD). Następnie, gdy produkt zostanie dostosowany X bierze udział w postępowaniach o udzielenie zamówienia publicznego jako konsorcjum, w którym jest liderem, a członkiem konsorcjum producent liczników. W przypadku wygrania postępowania, konsorcjum podpisuje

umowę i realizuje dostawy do konkretnego oddziału OSD, liczników EE, w ilościach wymaganych harmonogramem dostaw.

Sprzęt jest dostarczany przez producenta z Litwy do Polski do magazynów X lub bezpośrednio do magazynów OSD. Zadaniem X jako lidera konsorcjum jest reprezentowanie pozostałych członków konsorcjum. X nabywa od producenta (Y) daną partię liczników oraz fakturuje OSD za dostarczony towar. Jednocześnie umowy konsorcjum są zawierane pod konkretne zamówienia. Stąd w przyszłości konstrukcja współpracy może ulegać zmianie. Zależy od warunków biznesowych ukształtowanych między stronami. Wnioskodawca może być bądź wprowadzającym sprzęt bądź autoryzowanym przedstawicielem.(...) Przyjąć należy zatem do rozważań będących przedmiotem wniosku, że Wnioskodawca jest wprowadzającym na rynek.”.

Stanowisko przedstawione przez Stronę:

„Mając na uwadze konstrukcję, charakter oraz funkcje licznika energii elektrycznej, zdaniem Wnioskodawcy Ustawa EE nie będzie miała w opisywanym przypadku zastosowania. Wnioski takie oparte są na brzmieniu ww. art. 2 ust. 2 Ustawy EE w którym wskazano sprzęt co do którego ustawa nie ma zastosowania. (...). Do opisywanych liczników energii elektrycznej mogłyby mieć zastosowanie poniżej wskazane wyłączenia dotyczące: sprzętu specjalnie zaprojektowanego i zainstalowanego jako część urządzenia, do którego nie stosuje się przepisów ustawy i który może spełniać swoją funkcję tylko jako część tego urządzenia (art. 2 ust. 2 pkt 2 Ustawy EE) lub sprzętu stanowiącego wielkogabarytową stałą instalację, z wyłączeniem urządzeń, które nie są specjalnie zaprojektowane i zainstalowane jako część tych instalacji, rozumianych jako wielkogabarytowe zespoły różnego rodzaju aparatury oraz w stosownych przypadkach innych urządzeń, które łącznie spełniają określone w ustawie następujące warunki (Art. 2 ust. 2 pkt 6 Ustawy EE):

- a) są montowane, instalowane i odinstalowywane przez profesjonalny personel,
- b) są przeznaczone do trwałego użytkowania jako część budynku lub konstrukcji w określonej wcześniej i stałej lokalizacji,
- c) mogą być zastąpione wyłącznie tym samym, specjalnie zaprojektowanym sprzętem;

W naszej opinii, opisane liczniki energii elektrycznej spełniają łącznie ww. przesłanki określone zarówno w art. 2 ust. 2 pkt 2 jak i w art. 2 ust. 2 pkt 6 ustawy EE, o czym świadczą poniżej przytoczone okoliczności. Jak już wskazano wyżej, liczniki energii elektrycznej są montowane, instalowane i odinstalowywane przez profesjonalny personel. Do istotnych warunków w zakresie wymiany liczników energii elektrycznej w układach pomiarowo - rozliczeniowych należy zaliczyć posiadanie przez monterów niezbędnych uprawnień, wiedzy, doświadczenia oraz potencjału technicznego. Wnioskodawca zapewnia szkolenie dla takiego personelu.(...)

Liczniki energii elektrycznej są przeznaczone do trwałego użytkowania jako część systemu pomiarowo - rozliczeniowego konkretnej sieci dystrybucyjnej. O tym, że licznik jest częścią składową całej sieci dystrybucyjnej świadczy fakt, że nie działa bez podłączenia do takiej sieci, jego funkcje zostają dopiero aktywowane po połączeniu z nią.(...) Dodatkowo, określone modele liczników energii elektrycznej o konkretnych wymiarach i parametrach technicznych przeznaczane są dla odpowiednich sieci dystrybucyjnych i są montowane w konkretnych miejscach/lokalizacjach.(...).

W przypadku natomiast gdy dojdzie do konieczności wymiany licznika/liczników, licznik taki musi być zastąpiony takim samym urządzeniem. Oznacza to, że licznik musi mieć dokładnie te same parametry

techniczne, które posiadał wymieniany licznik i które zostały dostosowane do specyfiki danej sieci dystrybucyjnej oraz danej lokalizacji.”

W niniejszej sprawie należy stwierdzić co następuje:

Odnosząc się do przedstawionego we wniosku stanu faktycznego sprawy, przedstawiam stanowisko w kwestii prawidłowego co do zakresu i sposobu zastosowania przepisów ustawy z 11 września 2015 r. o zużytych sprzęcie elektrycznym i elektronicznym (Dz. U. z. 2020 r., poz. 1893) w odniesieniu do opisanych we wniosku Strony liczników energii elektrycznej.

Zgodnie z art. 4 pkt 13 ustawy o sprzęcie przez sprzęt rozumie się urządzenie, którego prawidłowe działanie jest uzależnione od dopływu prądu elektrycznego lub od obecności pól elektromagnetycznych, oraz urządzenie mogące służyć do wytwarzania, przesyłu lub pomiaru prądu elektrycznego lub pól elektromagnetycznych, które są zaprojektowane do użytku przy napięciu elektrycznym nieprzekraczającym 1000 V dla prądu przemiennego oraz 1500 V dla prądu stałego.

W myśl art. 4 pkt 20 za wprowadzającego sprzęt rozumie się osobę fizyczną, jednostkę organizacyjną niemającą osobowości prawnej lub osobę prawną, która, bez względu na wykorzystywaną technikę sprzedaży, w tym za pomocą środków porozumiewania się na odległość:

- a) ma siedzibę na terytorium kraju i produkuje sprzęt pod własną nazwą lub znakiem towarowym lub wprowadza do obrotu pod własną nazwą lub znakiem towarowym na terytorium kraju sprzęt zaprojektowany lub wyprodukowany dla niego,
- b) ma siedzibę na terytorium kraju i pod własną nazwą lub znakiem towarowym odsprzedaże na terytorium kraju sprzęt wytworzony przez inne podmioty; odsprzedażającego nie uznaje się za wprowadzającego sprzęt, jeżeli na sprzęcie znajdują się nazwa lub znak towarowy wprowadzającego sprzęt, lub
- c) ma siedzibę na terytorium kraju i wprowadza do obrotu w ramach swojej działalności sprzęt z innego niż Rzeczpospolita Polska państwa członkowskiego lub państwa niebędącego państwem członkowskim

- z tym że za wprowadzającego sprzęt nie uznaje się podmiotu, który realizuje finansowanie na zasadzie wyłączności w ramach lub zgodnie z umową finansową, o której mowa w pkt 11, chyba że jednocześnie działa on jako wprowadzający sprzęt.

W przypadku wprowadzania przez podmiot do obrotu sprzętu elektrycznego i elektronicznego, podlega on pod obowiązki wskazane w ustawie o sprzęcie, w tym wynikający z art. 20 ust. 1 i art. 21 ust. 1 ww. ustawy obowiązek osiągnięcia w poszczególnych latach określonych poziomów zbierania, odzysku oraz przygotowania do ponownego użycia i recyklingu zużytego sprzętu oraz wynikający z art. 15 ust. 1 obowiązek prowadzenia publicznych kampanii edukacyjnych. W przypadku niewywiązania się z ww. obowiązków, wprowadzający sprzęt obowiązany jest do naliczenia i uiszczenia opłaty produktowej oraz opłaty na publiczne kampanie edukacyjne, zgodnie z art. 72 ust. 2, art. 73 oraz art. 15 ust.3 pkt 2 ustawy o sprzęcie.

Należy zauważyć, że ustawa o sprzęcie wskazuje również na przypadki sprzętu, do których nie stosuje się przepisów ustawy. Zgodnie z art. 2 ust. 2 przepisów ustawy nie stosuje się do następującego sprzętu:

- 1) niezbędnego dla ochrony podstawowych interesów bezpieczeństwa państw członkowskich, w tym broni, amunicji oraz materiałów wojskowych, przeznaczonych wyłącznie do celów wojskowych;
- 2) specjalnie zaprojektowanego i zainstalowanego jako część urządzenia, do którego nie stosuje się przepisów ustawy i który może spełniać swoją funkcję tylko jako część tego urządzenia;
- 3) żarówek żarnikowych;
- 4) przeznaczonego do wystrzeliwania w przestrzeń kosmiczną;
- 5) wielkogabarytowych stacjonarnych narzędzi przemysłowych;
- 6) wielkogabarytowych stałych instalacji, z wyłączeniem urządzeń, które nie są specjalnie zaprojektowane i zainstalowane jako część tych instalacji, rozumianych jako wielkogabarytowe zespoły różnego rodzaju aparatury oraz, w stosownych przypadkach, innych urządzeń, które łącznie spełniają następujące warunki:
 - a) są montowane, instalowane i odinstalowywane przez profesjonalny personel,
 - b) są przeznaczone do trwałego użytkowania jako część budynku lub konstrukcji w określonej wcześniej i stałej lokalizacji,
 - c) mogą być zastąpione wyłącznie tym samym, specjalnie zaprojektowanym sprzętem;
- 7) środków transportu osób lub towarów, z wyłączeniem nieposiadających homologacji elektrycznych pojazdów dwukołowych;
- 8) maszyn ruchomych nieporuszających się po drogach, rozumianych jako maszyny z pokładowym źródłem zasilania, których funkcjonowanie wymaga poruszania się albo ciągłego lub półciągłego przemieszczania się między następującymi po sobie stałymi miejscami pracy, udostępnianych wyłącznie do użytku profesjonalnego;
- 9) przeznaczonego wyłącznie do celów badań i rozwoju, udostępnianego wyłącznie w ramach transakcji B2B;
- 10) wyrobów medycznych i wyrobów medycznych do diagnostyki in vitro, wyposażenia wyrobów medycznych i wyposażenia wyrobów medycznych do diagnostyki in vitro w rozumieniu [art. 2 ust. 1 pkt 33, 34, 38 i 39](#) ustawy z dnia 20 maja 2010 r. o wyrobach medycznych (Dz. U. z 2020 r. poz. 186 i 1493), w przypadku gdy mogą być źródłem zakażeń przed zakończeniem okresu ich eksploatacji, a także do aktywnych wyrobów medycznych do implantacji w rozumieniu [art. 2 ust. 1 pkt 1](#) tej ustawy;
- 11) informatycznych nośników danych wykorzystywanych do przetwarzania danych osobowych, o których mowa w [ustawie](#) z dnia 14 grudnia 2018 r. o ochronie danych osobowych przetwarzanych w związku z zapobieganiem i zwalczaniem przestępczości (Dz. U. z 2019 r. poz. 125).

Strona, we wniosku o wydanie interpretacji, wskazuje na dwie przesłanki na podstawie których, jej zdaniem, przedstawione we wniosku liczniki energii elektrycznej, powinny zostać wyłączone z przepisów ustawy o sprzęcie, tj. wyłączenie wskazane w art. 2 ust. 2 pkt 2 oraz art. 2 ust. 2 pkt. 6 tej ustawy, a tym samym niepodleganie pod obowiązek świadczenia daniny publicznej związanej z wprowadzaniem do obrotu sprzętu elektrycznego i elektronicznego.

Odnosząc się do powyższego, zdaniem Organu wskazane we wniosku liczniki energii elektrycznej podlegają wyłączeniu z art. 2 ust. 2 pkt 2 ustawy o sprzęcie, tj. sprzęt specjalnie zaprojektowany i zainstalowany jako część urządzenia, do którego nie stosuje się przepisów ustawy i który może spełniać swoją funkcję tylko jako część tego urządzenia.

Należy podkreślić, że podejmując próby określenia czy dany produkt jest sprzętem w rozumieniu przepisów ustawy o sprzęcie, szczególnie istotne jest określenie, czy produkt ten jest urządzeniem. Na podstawie opracowanego przez Komisję Europejską dokumentu dotyczącego najczęściej zadawanych pytań związanych z dyrektywą 2002/96/WE w sprawie zużytego sprzętu elektrycznego i elektronicznego należy wyciągnąć wniosek, iż za sprzęt można uznać tylko urządzenie stanowiące pewną całość, tzn. produkt finalny. Przyjęło się nim określać urządzenia lub jednostki (części składowe) urządzeń, które mają bezpośrednią funkcję, posiadają własną obudowę oraz - w stosownych przypadkach - gniazda i połączenia przeznaczone dla użytkownika końcowego. Bezpośrednią funkcję definiuje się jako funkcję podzespołu lub produktu finalnego, umożliwiającą jego planowe wykorzystanie, zgodnie z instrukcją obsługi załączoną przez producenta dla końcowego użytkownika. Funkcja ta może być dostępna bez dodatkowych złożonych operacji technicznych, poza prostymi operacjami, które może wykonać każda osoba.

Powyższe stanowisko potwierdzają Wytyczne techniczne dla oceny wyrobu w zakresie jego podlegania przepisom ustawy z dnia 29 lipca 2005 o zużytym sprzęcie elektrycznym i elektronicznym z 04.12.2006 r., opracowane przez Departament Gospodarki Odpadami Ministerstwa Środowiska, w zakresie praktycznego stosowania przepisów ustawy o zużytym sprzęcie elektrycznym i elektronicznym.

W dokumencie tym w szczególnym przypadku nr 3 jako przykłady elementów instalacji, które, pomimo że są wprowadzane na rynek jako osobny produkt, nie spełniają poza instalacją swej bezpośredniej funkcji cechującej produkt finalny, są częścią instalacji i nie są sprzętem w rozumieniu ustawy, podano m.in. kable, liczniki energii elektrycznej, bezpieczniki i wyłączniki instalacyjne, wkładki topikowe, przełączniki itp.

Reasumując, w ocenie Marszałka Województwa Mazowieckiego należy przyjąć, że liczniki energii elektrycznej nie są sprzętem elektrycznym i elektronicznym w rozumieniu przepisów ustawy o zużytym sprzęcie elektrycznym i elektronicznym, a tym samym Strona nie będzie obowiązana do uiszczania danin publicznych, o których mowa w ustawie o sprzęcie, w związku z wprowadzaniem ww. produktów.

Jednocześnie należy wskazać, że to producent powinien dokonać oceny czy dane urządzenie może zostać uznane za sprzęt w rozumieniu ustawy, gdyż to on dysponuje pełną wiedzą na temat parametrów technicznych danego urządzenia oraz jego przeznaczenia.

Z uwagi na powyższe zdecydowano jak w sentencji.

Powyższa interpretacja przepisów dotyczy przedstawionego przez Wnioskodawcę i przytoczonego w treści decyzji stanu faktycznego i jest zgodna ze stanem prawnym obowiązującym w dniu wydania niniejszej decyzji. Interpretacja zawarta w powyższej decyzji dotyczy wyłącznie tej indywidualnej sprawy.

POUCZENIE

Od decyzji służy Stronie prawo wniesienia odwołania do Samorządowego Kolegium Odwoławczego w Warszawie, ul. Obozowa 57, 01-161 Warszawa, za pośrednictwem Marszałka Województwa Mazowieckiego w terminie 14 dni od dnia jej doręczenia.

Stronie przysługuje prawo do złożenia wniosku o przeprowadzenie przez organ odwoławczy postępowania wyjaśniającego w zakresie niezbędnym do rozstrzygnięcia sprawy.

W trakcie biegu terminu do wniesienia odwołania Strona może zrzec się prawa do wniesienia odwołania wobec organu administracji publicznej, który wydał decyzję.

Z dniem doręczenia organowi administracji publicznej oświadczenia o zrzeczeniu się prawa do wniesienia odwołania przez ostatnią ze stron postępowania, decyzja staje się ostateczna i prawomocna.